

U kent ze wel, die tuinen die tot de laatste centimeter gevuld zijn met naargeestige grijze breuksteen, met in het midden een klein vaasje met om precies te zijn één inmiddels overleden plantje

Verleider

Wat is een goede hovenier? Iemand die goed kan bestraten, goed kan timmeren, verstand heeft van ecologie, waterbeheer, hout en elektriciteit en nog een tiental andere deelgebieden? Of is dat iemand die feilloos 400 vaste planten en 150 bomen uit elkaar kent? Of iemand die in een dag een complete tuin leeg kan trekken? Als u dit leest, denkt u waarschijnlijk ja, dat ben ik allemaal, maar niet alles in even sterke mate. Van bepaalde aspecten beheers ik alleen de eerste beginselen en de rest laat ik over aan collega's of ik huur er een specialist voor in. Verstandig, lijkt mij. Ik vertaal het maar naar mijzelf: ik kan een aardig stukje typen, maar kom bij mij niet aan voor de laatste spellingcheck. Die laat ik heel verstandig over aan Klazien. Die kan dat veel beter en is op dat gebied de trouwe (en strenge) toeverlaat van mij en al mijn collega's.

Dat verschil in focus zorgt ervoor dat *dé hovenier* als zodanig niet bestaat. Toch denk ik dat een goede hovenier op zijn minst één aspect moet beheersen: een goede hovenier moet een verleider zijn, moet in staat zijn om een consument net een stapje meer te laten zetten. Dat verleiden doet hij of zij eerst en vooral uit welbegrepen eigenbelang. Een tuinbezitter die een stapje meer zet, kun je een hogere factuur

Hoe dan ook: het is onze taak Nederlanders te verleiden om dergelijke tuinen niet meer aan te leggen en iets te maken van hun tuin

sturen en dat is niet onbelangrijk. Maar de tuinconsument een stapje meer laten zetten, dient ook een breder belang. Hoveniers kunnen Nederland mooier maken en dat lukt niet als alle voortuinen van Nederland eruitzien als het uitstrooiveld van het plaatselijke crematorium. U kent ze wel, die tuinen die tot de laatste centimeter gevuld zijn met naargeestige grijze breuksteen, waar dan vaak een klein vaasje in het midden staat met om precies te zijn één inmiddels overleden plantje. Dat zijn dus de tuinen die we met zijn allen niet willen. Overigens snap ik die bezitters van uitstrooiveldjes wel. Die weten ook niet beter en zijn door de verkoper van de bestratingsgroothandel succesvol *verleid* met het idee van een onderhoudsvrije tuin. U en ik weten natuurlijk dat die niet bestaat en dat zelfs zo'n *tuin* na een paar seizoenen structurele verwaarlozing is veranderd in een wuivend bos jonge berkjes. Hoe dan ook: het is onze taak Nederlanders te verleiden om dergelijke tuinen niet meer aan te leggen en iets te maken van hun tuin.

Daarbij geldt dat er momenteel meer aandacht is voor de tuin, voor groen en ecologie dan ooit tevoren. Kent u bijvoorbeeld het fenomeen *botanical chalking*? Burgers schrijven met een schoolkrijtje de namen op van het onkruid dat ze op hun rondje met de hond tegenkomen. Misschien ook een idee voor hoveniers: alle lelijke plastic labels weg en gewoon op het verse straatje de namen van de plantjes opschrijven.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

Be social

Scan of ga naar:

www.vakbladdehovenier.nl/article/33043/volle-kracht